

vil tillade mig at gjøre ved dette Udcast, som jeg iøvrigt anseer for særdeles godt. Det væsentligste Punkt, hvorimod jeg har en Indvending at gjøre, er allerede berørt af den foregaaende ærede Taler, nemlig § 9, hvori bestemmes, at Udgifterne skulle bæres af Brandforsikringerne for faste Eiendomme med Undtagelse af en lille Deel, som lægges paa Communen. Herom har den høitærede Minister i Motiverne bemærket, at han finder det principmæssigt, og at en anden Fordeling af Udgifterne vilde medføre practiske Vanskeligheder. Det Sidste tør jeg ikke modsige; det er rimeligt, at det forholdes sig saa, men at det skulde være et retfærdigt Princip at paalægge een Art af Eiendele disse Udgifter og at frigjøre alle andre Eiendele derfor, kan jeg ikke skjønne. Jeg kan ikke skjønne, hvorfor den Eiendom, som bestaaer af Steen og Kalk, skal bære en Udgift, der ligesaafuldt kommer andre Eiendele, Steenful, Sukker, Kaffe og Meubler tilgode. Dvertimod er en Eier af en fast Eiendom i en Henseende uheldigere stillet end Eierne af andre Eiendele, der lide Skade ved en Ildbrand, idet de faststaaende Huse ere mindre opbrændelige end næsten hvilket som helst løse Eiendele, hvorfor der altid vil blive staaende Saameget tilbage af dem, at der stæer et Afdrag i Assurancesummen, medens Løssøret enten fortæres Altsammen, eller i modsat Fald dog Alt erstattes, som ikke i fuldkommen uskadt Stand kommer deraf. Denne Bestemmelse lægger ganske vist ikke noget nyt Paalæg paa Kjøbenhavns Grundeiere, thi dette er kun en Fortsættelse af, hvad der allerede bestaaer, og forsaavidt vil det ikke føles, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa et Forhold, som gjælder idetmindste en Deel Eiendomme her i Kjøbenhavn. Disse have nemlig paa Grund af, at de i mange Aar have svaret Brandpræmie, en Tid været fritagne herfor; men paa Grund af de store Erstatninger, som Forsikringen maatte udrede for en Deel Aar tilbage, blev Brandpræmien paany paalagt disse Eiendomme. De have derfor et Billighedskrav paa

snarest muligt igjen at blive frie for dette Paalæg; men, naar de faste Eiendomme alene skulle bære alle Udgifterne til Brandvæsenet, vil der rimeligviis gaae en længere Tid hen, inden de atter kunne komme i Besiddelse af denne Fritagelse, som de engang have havt. Jeg drifter mig ikke til at stille noget Forslag i denne Retning, men det Retfærdige i Principet kan jeg ikke erkjende. — De andre Bemærkninger, jeg har at gjøre, angaae rene Smaaating, som jeg skal gaae meget let henover. Med Hensyn til § 7 troer jeg saaledes, at den høitærede Minister har havt Ret i at ubelade Opregningen af de Brandredskaber, som det paalægges Eierne at holde, hvortil han som Grund anfører i Motiverne, at han finder det tvivlsomt, om der ikke bør stæe en Forandring i de nuværende Brandredskaber. Heri kan jeg give den høitærede Minister fuldkommen Ret, og jeg vil haabe, at der, ligesom der ved Bekjendtgjørelsen af 30te November 1861 allerede er stæet en betydelig Reduction af disse Brandredskaber, saaledes vil stæe en yderligere Indskrænkning heri ved det nye Regulativ; i det Punkt forekommer det mig, at Commissionen er gaaet noget ud over de rimelige Grændser. Jeg formaaer ikke at see, hvortil det gamle berømte Redskab, som kaldes en Brandspand, nu behøves, da der overalt findes Vandhaner, hvorpaa Sprøiteslangerne kunne skrues, og, hvis der udbryder Ild i et Huus, og man strax vil søge at slukke den, inden Brandvæsenet kommer tilstede, gaaer man virkelig ikke ned og søger efter sine Brandspande, men tager, hvad der ligger for Haanden, og kaster dermed Vand paa Ilden. Ligeledes er det uheldigt, at Antallet af de Lygter, der skal holdes, er sat i et bestemt Forhold til Facadens Udstrækning; thi de komme jo kun til Anvendelse i Gaardsrum, der ikke staae i noget bestemt Forhold til Facaden. Dvertimod have jo de Eiendomme, der have den største Facade, nemlig Hjørnehuse, i Almindelighed det mindste Gaardsrum. Jeg omtaler kun dette, fordi jeg ønsker at henlede Opmærksom-